

Kristi Piiper
METSÄJÄRVE PÄRANDUS

Illustreerinud
Anna Ring

Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Toimetanud Helle Raidla
Kujundanud Liis Karu
Illustratsioonid © Anna Ring

© *Kristi Piiper ja Tänapäev, 2020*

ISBN 978-9949-85-792-0

www.tnp.ee

*Pole midagi hirmsamat kui liikumine seal,
kus mingit liikumist olla ei tohiks.*

ARTHUR C. CLARKE

Briti ulmekirjanik, leitutaja ja futuroloog

Maara ärkas unesegasena selle peale, et keegi teda tugevalt õlast raputas. See oli Sven. „Me peame siit majast lahkuma!” Venna sosin kõlas nii ärevalt, et Maaral sekundiga uni pealt läks. „Mis juhtus?”

„Tasa! Võta ainult jope ja ketsid, muuks pole aega! Me peame siit kaduma!”

KAKS UUDIST

Maara oli pealtnäha üpriski tavaline üheksa-aastane tüdruk. Kümme sõrme, kümme varvast, talvel seitse tedretähni ja suvel kakskümmend kolm. Pikad pruunikad juuksed, mis vihma käes otstest lokki tõmbusid, ja sõbralik, veidi rehataoline naeratus. Ainult et silmad olid tal erilised – üks sinine ja teine pruun. Ema rääkis, et see tuli sellest, et ka Maara ise oli väga eriline. Üks eriliselt hea, armas ja naljakas laps. Tervelt üheksa aastat oma elust ei olnud Maaral aga aimugi, et tema kümnenda eluaasta suvi saab olema vähemalt sama erakordne kui tema harvaesinev silmavärv.

See kõik algas selsamal märjal ja lõrtsisel aprillikuul, ammu enne kolimist, teadis Maara nüüd tagantjärele, aga tookord oli kogu pere vanaonu päranduse üle nii õnnelik olnud, et ei osanud midagi kahtlast märgata. Üheksakorruselisest kortermajast päris oma majja kolimine kõlas nagu unistus, millest keegi neist siiani kõva häälega isegi rääkida ei olnud julgenud. See oli alati tundunud kaugel ja kättesaamatu soovina. Oma tuba, kus saaks elada

ilma paar aastat vanema vennata, tundus Maarale peaaegu et paradiisina. Kaheteistkümnenaastane Sven ja tema lärmakad highaisulised sõbrad, kes peale jalkatreenni nende toas arvutimänge mängimas käisid, olid teda kõrimumluguni ära väsitanud, ja tegelikult oli isegi ilma kõige sellela ükskõik millise p o i s i g a toa jagamine ära tüüdanud.

Päev, mil uudis pärandusest tuli, oli alanud nagu iga teinegi täiesti tavaline reede. Ees seisis pikk koolipäev, kuid mõnus nädalavahetuse ootus andis endast juba hommikul hea tuju näol märku. Maara seisis nende pisikeses esikus peegli ees ja surus helekollase kootud mütsi oma pikkadele pruunidele juustele. Kõht oli täis ja pilk seinakellale kinnitas, et tuleb kiirelt kooli poole teele asuda.

Ta jalutas suurte korrusmajade vahelt läbi otsejoones bussipeatuse poole. Seda pähekulunud ja tuttavat rada mööda oli ta juba kolm aastat koolis käinud. Sulama hakanud liivasegune lumelõrts pritsis tema saabaste alt teepervedel kõrguvate lumevallideni.

See talv oli olnud kaugel kõige lumisem, mida Maara mäletas ja alles nüüd oli kogu see valge külmunud lumemass sulama hakanud. Kolmel jaanuarikuu päeval oli olnud selline tuisk ja lumesadu, et isegi koolitunnid olid ära jäänud. Lumevallid, mis suuri kortermaju ümbritsesid, tõid toast välja ka vanemad. Maarat pani ainult imestama, kui vähe see rõõm neil kestis. Juba peale mõnda päeva lumemõllu hakkasid nad hädaldama, et sõita ei saa, parkida ei saa, lund tuleb liiga tihti rookida ja üldse võiks

juba kevad tulla. Ja kuu aja pärast ei kuulnud enam üldse muud, kui et millal see lumi ometi ära sulab!

Noh, nüüd oli see siis käes, aga jälle häda – liiga märg ja lõrtsine! Tüüpilised täiskasvanud, oli Sven öelnud. Tahavad kogu aeg seda, mida neil pole. Aga Maara mõtles salamisi, et ka tema ise oli ju samasugune. Kevadel tahtis hirmsasti vaheaega ja suve lõpus ei jõudnud jällegi kooli algust kuidagi ära oodata. Svenile seda muidugi öelda ei tasunud, õe kiusamine ja narrimine olid tal niigi hästi selged, ja tüdruk ei tahtnud talle selleks ühtki lisa-põhjust anda.

Maara heitis kontrolliva pilgu selja taha. Muidugi, Sven oligi, nagu ikka, tal kannul, hoides parajat distantsti, et keegi neid koos kooli minemas ei näeks.

Maara ei mäletanud enam, millal see täpselt algas, aga kindlasti juba üle poole aasta oli Sven temast koolis eemale hoidnud. Väike vastik ja loll õde, mõttetu tatikas, nagu ta sõpradele ütles, polnud talle korraga enam üldse oluline. Olulised olid sõbrad ja klassikaaslased. Maara oli alguses kurb, kui kõigist venna mängudest kõrvale pidi jääma, kuid harjus pikapeale Svenist isegi koolis eemale hoidma. Ja kuigi ema ikka veel Sveniga selle pärast riidles, oli Maaral vist tegelikult juba üsna ükskõik. Kui Sven ei tahtnud temaga olla, siis polnud vajagi. Maaral oli pinginaaber Luisa, kes oligi vennast tuhat korda etem. Suure valge koolimaja juures, väravate taga ootaski teda juba heledapäine pikka kasvu Luisa, keda Maara Luluks kutsus. Maara tegi paar kiiremat jooksusammu ja sisenes koos sõbrannaga kiirustades koolihoovi.

Kuigi tüdrukud olid hilinemas, märkas Maara kohe, et Luisa oli täna kuidagi teistmoodi. Sõbranna tundus tujust ära, isegi veidi õnnetu.

„Kas juhtus midagi?” uuris Maara murelikult, kui nad koolimaja peauksest koos teiste hilinejatega sisse trügisid.

„Juhtus küll, jah,” noogutas Luisa tõsiselt. „Ma pärast räägin,” lubas ta sosinal. Tüdrukud olid klassi jõudnud ja matemaatikaõpetaja, kes oli ühtlasi ka nende klassiõpetaja, alustaski juba tundi. Noor naisõpetaja oli hiljuti ülikooli lõpetanud ja Maara klassi kakskümmend neli õpilast olidki tema esimesed.

Luisa oli juba esimesest klassist peale Maara pinginaabriks, ja tüdrukud istusid, nagu igal aastal, kõige viimases pingis. Luisa arust oli see palju parem kui ees istuda, sest seal ei saa õpetaja pärast üldse omavahel suhelda. Ja kui seda ka ei saa, siis mis mõtet on üldse ühel pinginaabril? Igatahes õnnestus tagapingis nii mõnigi kord kirju vahetada. Ka nüüd, keset matemaatikatundi pistis Luisa Maarale kokkuvolditud paberitükikese pihku.

„Ma käisin arsti juures ja sain teada, et mul on astma,” luges Maara Luisa kergelt konarlikke kirjatähti väikesel ruudulisel vihikulehel, ja vaatas ehmunult sõbranna poole, kelle silmis helkisid pisarad. Maara ei teadnud, mis on astma, kuid järele mõeldes oli ta juba mõni aeg tagasi märganud, et Luisa tervisega on midagi korrast ära. Tema külmetushaigused kestsid kaua ja sellega kaasnes tihti pikaleveninud kõha. Kehalise tunnis ei jõudnud ta viimasel ajal enam eriti joosta, tehes seda kõhides ja vilinal hingeldades. Mõnikord jäi Luisal isegi hing kinni. Ta ei

teadnud, kas see kõik oligi astma, aga kui oli, siis tundus see küll üsna hirmutav.

„Appi, mis see siis täpsemalt tähendab?” kirjutas Maara paberitükile ja libistas selle tagasi Luisa ette.

„Seda, et ma pean nüüd rohtu võtma ja ettevaatlik olema, et ma ei külmetaks ega üle pingutaks. Et ma astmahoogu ei saaks. Ma kardan, et ma ei saagi suvel laagrisse.”

Maara luges Luisa vildakaid ridu paberitükil, ja oleks tahtnud teda kuidagigi lohutada. „Mul on nii kahju. Aga ma loodan, et sa saad varsti terveks!”

